

Arrest

nr. 204 624 van 30 mei 2018
in de zaak RvV x / II

In zake: x

**Gekozen woonplaats: Op haar gekozen woonplaats bij
advocaat Z. CHIHAOUI
Landsroemlaan 40
1083 BRUSSEL**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, alias X, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, op 23 mei 2018 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 19 mei 2018 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 mei 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 mei 2018 om 16u00.

Gelet op het tegensprekelijke uitstel naar de terechtzitting van 30 mei 2018 om 14u00.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat Marthe VAN BEURDEN, die loco advocaat Zouhaier CHIHAOUI verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat Marco DUBOIS, die loco advocaat Edda MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 19 mei 2018 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Deze bijlage 13septies, die aan de verzoekster werd ter kennis gebracht op 19 mei 2018, is de thans bestreden akte. Zij is als volgt gemotiveerd:

“Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan Mevrouw, die verklaart te heten(1):

naam: T.

voornaam: E.

geboortedatum: (...)1998

geboorteplaats: ADDIS ABEBA

nationaliteit: Eritrea

In voorkomend geval, ALIAS: F. M. E. °(...)1981

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Voorafgaandelijk deze beslissing werd betrokkene gehoord door de politiezone van SPN Zeebrugge op 19/05/2018 en werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

- ☐ *1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;*
- ☐ *3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;*

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor inklimming (PV BG.55.FO.001999/2018 van de politie zone van SPN Zeebrugge)

Gezien het karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene werd gehoord op 19/05/2018 door de politiezone van SPN Zeebrugge en verklaart dat ze geen familieleden of kinderen heeft in België.

Betrokkene werd gehoord op 19/05/2018 door de politiezone van SPN Zeebrugge en verklaart dat ze geen medische problemen heeft.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

- ☐ *artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken*
- ☐ *artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde*

Betrokkene vormt een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds onbekende datum in België te verblijven.

Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

Terugleiding naar de grens

Voorafgaandelijk deze beslissing werd betrokkene gehoord door de politiezone van (plaats) op (datum) en werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen² om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Betrokkene vormt een risico op onderduiken

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds onbekende datum in België te verblijven. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

Betrokkene werd gehoord op 19/05/2018 door de politiezone SPN Zeebrugge en verklaart dat naar het Verenigd Koninkrijk wil gaan en dat ze bij terugkeer naar haar land vreest voor militaire dienstplicht en problemen.

We stellen dus vast dat betrokkene met haar uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoonst. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient zij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat ze in het Eritrea een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Betrokkene werd gehoord op 19/05/2018 door de politiezone SPN Zeebrugge en verklaart dat ze geen medische problemen heeft.

Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst.

Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien haar terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Betrokkene vormt een risico op onderduiken

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds onbekende datum in België te verblijven.

Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat zij de administratieve beslissing die genomen wordt te haren laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat zij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.

Gezien betrokkene niet in het bezit is van een geldig reisdocument op moment van zijn arrestatie is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden teneinde een doorlaatabewijs te bekomen van zijn nationale overheden."

Uit de bewoordingen van de bestreden akte blijkt dat zij drie onderscheiden beslissingen omvat, met name een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (zonder termijn voor vrijwillig vertrek), een beslissing tot terugleiding naar de grens en een beslissing tot vasthouding in een welbepaalde plaats.

2. Betreffende de rechtsmacht van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

Ambtshalve de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) op dat hij niet bevoegd is om kennis te nemen van de onderhavige vordering in de mate dat zij gericht is tegen de beslissing tot vasthouding van 19 mei 2018. Ter terechtzitting erkent de raadsvrouw van de verzoekster dat de Raad zonder rechtsmacht is inzake de beslissing tot vasthouding die is opgenomen in de bestreden bijlage 13septies van 19 mei 2018.

Artikel 71, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) luidt als volgt:

“De vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van de artikelen (...) 7, (...) kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen.”

Artikel 72, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt voorts expliciet dat het aan de raadkamer van de correctionele rechtbank toekomt te onderzoeken of de vrijheidsberovende maatregel in overeenstemming is met de wet.

De Raad dient derhalve vast te stellen dat hij, gelet op de door de wetgever voorziene beperking van zijn rechtsmacht - die op algemene wijze is geregeld in artikel 39/1 van de vreemdelingenwet -, niet bevoegd is om van de vordering kennis te nemen in zoverre het de bedoeling zou zijn om ook de maatregel tot vrijheidsberoving aan te vechten (RvS 12 januari 2001, nr. 92.181; RvS 4 juni 2002, nr. 107.338; RvS 1 december 2006, nr. 165.469; RvS 1 december 2006, nr. 165.470).

Bijgevolg moet de vordering als onontvankelijk worden afgewezen in de mate dat zij gericht is tegen de beslissing tot vasthouding van 19 mei 2018.

3. Over de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

Artikel 43, § 1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.1. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvings-maatregel, kan

hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

Artikel 39/57, § 1, laatste lid van de vreemdelingenwet bepaalt:

“De in artikel 39/82, § 4, tweede lid, bedoelde vordering wordt ingediend bij verzoekschrift binnen tien dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen ze gericht is. Vanaf een tweede verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, wordt de termijn teruggebracht tot vijf dagen.”

In casu bevindt de verzoekster zich in een welbepaalde plaats, zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringende karakter van de vordering wettelijk vermoed. Dit wordt ook niet betwist door de verweerder. Het uiterst dringende karakter van de vordering staat dan ook vast.

Tevens wordt opgemerkt dat de vordering werd ingediend binnen de vijf dagen na kennisgeving van de (tweede) verwijderingsmaatregel waartegen ze is gericht. Zij is tijdig ingediend en is derhalve ontvankelijk *ratione temporis*.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.2. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing

In een eerste en enig middel voert de verzoekster de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te New York op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

De verzoekster verschaft dienaangaande de volgende toelichtingen:

“2.

Il se déduit de la décision attaquée que le requérant est détenu sur base de l'article 7, alinéa 1er, de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers, lequel permet à la partie adverse de délivrer un ordre de quitter le territoire dans un délai déterminé, notamment lorsque, comme en l'espèce, l'étranger n'est pas en possession des documents requis par l'article 2 de la même loi.

La décision attaquée, fondée sur une telle disposition légale, autorise dès lors la partie adverse à procéder à l'expulsion du requérant du territoire de la Belgique, et donc à l'expulser vers son pays d'origine, l'Erythrée.

3.

Dès lors que la décision attaquée envisage le renvoi du requérant vers l'Erythrée, se pose la question de la compatibilité d'un tel renvoi, et donc de la décision qui le permet, avec l'article 3 de la Convention européenne des droits de l'homme (CEDH).

En effet, lorsqu'elle envisage de procéder à l'expulsion d'un étranger, la partie adverse est tenue à plusieurs obligations en vertu de l'article 3 de la CEDH. La jurisprudence de la Cour européenne des droits de l'homme relative à cette disposition dans les affaires d'expulsion est ainsi établie en ce sens que l'autorité est tenue :

- de ne pas expulser un étranger lorsqu'il y a des motifs sérieux et avérés de croire que l'intéressé, si on l'expulse vers le pays de destination, y courra un risque réel d'être soumis à un traitement contraire à l'article 3 ;
- de tenir compte non seulement des éléments de preuve soumis par le requérant, mais aussi de toute circonstance pertinente pour l'affaire en cause dont il a ou devait avoir connaissance .
- d'apprécier d'office l'existence d'un tel risque compte tenu de la situation générale dans le pays concerné , dès lors qu'un risque de traitement contraire à l'article 3 de la Convention peut exister en raison uniquement d'une situation de violence, lorsque celle-ci est d'une intensité telle que « l'intéressé encourt un risque réel de mauvais traitements du seul fait qu'un éventuel retour l'exposerait à une telle violence » ;
- de prendre en compte, dans son appréciation, toute circonstance pertinente pour l'affaire examinée. Dans ce cadre, la partie adverse est tenue d'attacher de l'importance aux informations contenues dans les rapports récents provenant d'associations internationales indépendantes de défense des droits de l'homme telles qu'Amnesty International, ou de sources gouvernementales, parmi lesquelles le Département d'Etat américain .
- lorsque le requérant produit des éléments susceptibles de démontrer qu'il y a des raisons sérieuses de penser que, si la mesure d'éloignement était mise à exécution, il serait exposé à un risque réel de se voir infliger des traitements contraires à l'article 3, il incombe à la partie adverse de les réfuter .

Pour un exposé détaillé des principes relatifs à l'article 3 de la CEDH avec citation de la jurisprudence pertinente, il est renvoyé à la pièce 2.

4.

En l'espèce, le requérant invoque le risque d'être soumis à des traitements inhumains et dégradants s'il est renvoyé dans son pays d'origine, l'Erythrée.

Dans le cas d'espèce, alors que le requérant a déclaré lors de son audition par la police de SPN Zeebrugge craindre le service militaire et d'autres problèmes en cas de renvoi dans son pays d'origine, la partie adverse conclut à la non violation de l'article 3 de la CEDH car le requérant, par ses explications, ne serait pas parvenu à démontrer une violation de ladite disposition. Selon la partie adverse, le requérant ne serait de ce fait pas parvenu à démontrer qu'il existe des motifs sérieux et avérés de croire qu'il court un risque réel d'être soumis, en Erythrée, à des peines ou traitements cruels, inhumains ou dégradants.

A cet égard, il importe de préciser que le conseil du requérant n'a pas été informé, et n'est pas parvenu, en de si brefs délais, à obtenir les informations auprès de l'Office des Etrangers quant aux explications exactes qui auraient effectivement été données par le requérant quant au risque de traitements inhumains et dégradants dont il ferait l'objet s'il était renvoyé en Erythrée. De sorte que le conseil du requérant n'est pas en mesure d'exercer adéquatement sa défense sur ce point pourtant essentiel.

Malgré tout, au vu des déclarations du requérant quant au risque d'être contraint au service militaire en cas de renvoi dans son pays d'origine mais également au vu de la situation générale qui prévaut en Erythrée, il reste possible de conclure, comme développé infra, qu'il existe des motifs sérieux et avérés de croire qu'il encourt un risque réel d'être soumis, en Erythrée, à des peines ou traitements cruels, inhumains ou dégradants.

Selon la jurisprudence constante de la Cour européenne des droits de l'homme, il incombe en effet aux personnes qui allèguent que leur expulsion emporterait violation de l'article 3 de produire, dans toute la mesure du possible, des pièces et informations permettant aux autorités d'apprécier le risque allégué . Cependant, la Cour reconnaît qu'il peut s'avérer difficile, voire parfois impossible, pour la personne concernée de produire des preuves à bref délai. Il est donc important de rappeler que l'absence de preuves documentaires directes ne peut être déterminante en soi . De plus, il est établi dans la jurisprudence de la Cour que « l'existence [du] risque doit s'apprécier principalement par référence aux circonstances dont l'État en cause avait ou devait avoir connaissance au moment de l'expulsion (nous soulignons)» . « L'État contractant a donc l'obligation de tenir compte non seulement des éléments de preuve soumis par le requérant, mais aussi de toute autre circonstance pertinente pour l'affaire examinée (nous soulignons)» .

Or, sur base des craintes exprimées par le requérant lors de son audition par la police de SPN Zeebrugge mais également sur base des informations générales disponibles sur la situation en Erythrée, il semble que la partie adverse n'ait pas tenu compte des circonstances pertinentes de la cause, telles que développées dans les paragraphes suivants, dont elle avait ou devait pourtant nécessairement avoir connaissance, en ce que ces éléments, s'ils avaient été pris en considération, auraient permis de conclure au risque de traitements contraires à l'article 3 de la CEDH en cas de renvoi du requérant vers l'Erythrée.

5.

En l'espèce, le pays d'origine du requérant ne fait évidemment pas partie des pays d'origine sûrs et, au contraire, est tristement notoire pour les violations flagrantes des droits de l'homme qui y sont commises.

L'extrême gravité de la situation actuelle des droits de l'homme en Erythrée est rapportée par de nombreux rapports, dont la partie adverse avait – ou devait avoir – connaissance. La situation générale dans ce pays aurait ainsi dû nécessairement conduire la partie adverse à procéder, de manière effective, à une appréciation du risque de traitement inhumain ou dégradant en cas de renvoi du requérant vers son pays d'origine.

De la décision attaquée, il ne saurait être déduit que la partie adverse a effectivement procédé à une telle appréciation du risque puisqu'elle se contente de conclure que le requérant ne parvient pas à démontrer une violation de l'article 3 de la CEDH en cas de retour dans son pays d'origine (alors que ce dernier a pourtant bien indiqué qu'il craignait notamment le service militaire) sans indiquer aucunement pourquoi cette crainte ne pourrait constituer, dans le cas d'espèce, un motif sérieux et avéré de croire au risque de traitements contraires à l'article 3 de la CEDH en cas de renvoi du requérant en Erythrée.

Cette crainte exprimée par le requérant peut pourtant largement être confirmée par les rapports disponibles sur la situation en Erythrée. Amnesty International souligne, par exemple, notamment que chaque personne retournée en âge d'être enrôlée pour le service militaire court un risque important d'être sujet à une détention arbitraire, à des tortures ainsi qu'à l'exercice subséquent du service militaire (nous soulignons) .

La loi érythréenne impose par ailleurs à chaque Erythréen d'accomplir un service militaire de 18 mois dès l'âge de 18 ans, bien qu'en pratique, ce service militaire se prolonge de manière indéfinie, souvent durant plus d'une décennie. En mai 2016, la Commission d'enquête internationale des Nations Unies a conclu dans son rapport final sur la situation des droits de l'homme en Erythrée, qu'il y a des motifs raisonnables de croire que le service militaire équivaut là-bas au crime d'esclavage qui constitue non seulement un traitement inhumain et dégradant contraire à l'article 3 de la CEDH mais également un crime contre l'humanité . Le service militaire obligatoire en Erythrée donne de plus fréquemment lieu à des abus physiques, en ce compris la torture .

Pour un extrait de rapports récents relatifs à la situation en Erythrée, il est renvoyé à la pièce 3. Il résulte de ces rapports – qui ne sont que quelques-uns parmi de nombreux autres – que l'Erythrée a commis des crimes contre l'humanité de manière répandue et systématique et qu'à ce jour, la situation ne s'est pas améliorée. En particulier, compte tenu de la situation du requérant, il est à noter que les personnes qui ont émigré et sont renvoyées en Erythrée sont emprisonnées et maltraitées, voire torturées ou même tuées.

Il s'ensuit que l'éventuel renvoi du requérant dans son pays d'origine, compte tenu de la situation actuelle des droits de l'homme en Erythrée telle que décrite dans les rapports cités dans la pièce 3, est extrêmement alarmant.

La situation générale en Erythrée, en tant que telle, permet ainsi vraisemblablement d'établir un risque de traitement inhumain ou dégradant en cas d'expulsion du requérant vers son pays d'origine. Par conséquent, la décision attaquée, qui permet un tel renvoi, viole l'article 3 de la Convention européenne des droits de l'homme.

6.

Compte tenu des principes relatifs à l'article 3 CEDH et de la situation générale en Erythrée exposés ci-avant, il convient à tout le moins de constater que la partie adverse, qui est en possession des informations sur le pays d'origine, aurait du tenir compte des circonstances pertinentes pour l'affaire en cause dont il avait nécessairement connaissance en attachant de l'importance aux informations contenues dans les

rapports récents provenant d'associations internationales indépendantes de défense des droits de l'homme, ce que la partie adverse ne semble à l'évidence pas avoir fait.

Il convient donc de conclure qu'en adoptant la décision attaquée sans préalablement examiner effectivement les risques encourus par le requérant au regard de l'article 3 de la CEDH en cas de renvoi vers son pays d'origine, la partie adverse a violé ladite disposition.

7.

Enfin, s'il devait être considéré qu'une telle appréciation du risque a été effectuée par l'autorité en l'espèce, et que cette dernière a pu valablement estimer que le retour du requérant dans son pays d'origine ne constituerait pas une violation de l'article 3 de la CEDH – quod non – il s'impose à tout le moins de constater que la décision attaquée viole les articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs, en ce que la motivation ne permet pas de vérifier que la décision a été précédée d'un examen effectif des circonstances de l'espèce.

Conclusion :

- La situation générale en Erythrée, en tant que telle, permet vraisemblablement d'établir un risque de traitement inhumain ou dégradant en cas d'expulsion du requérant vers son pays d'origine. Par conséquent, la décision attaquée, en ce qu'elle permet un tel renvoi, en ce qu'elle ne tient compte ni des circonstances pertinentes de la cause ni de la situation générale qui prévaut en Ethiopie, viole l'article 3 de la Convention européenne des droits de l'homme.

- A tout le moins, il convient de constater que la décision attaquée viole les articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs, en ce que la motivation est notamment incomplète et ne permet pas de vérifier que la décision a été précédée d'un examen effectif des circonstances de l'espèce."

De Raad stelt vooreerst vast dat de thans bestreden akte enkel de Eritrese nationaliteit van de verzoekster vermeldt. In de motieven die de beslissing tot terugleiding naar de grens betreffen, wordt gesteld dat de er slechts sprake kan zijn van een schending van artikel 3 van het EVRM indien de verzoekster aantoonbaar dat zij in "Eritrea een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen". Het blijkt dan ook dat in de bestreden akte wordt voorzien in een terugleiding naar de grens van Eritrea, hetgeen door de partijen ook niet wordt betwist.

Ter terechtzitting blijkt dat de verweerder op 30 mei 2018 een nieuwe beslissing heeft genomen. Hoewel deze beslissing wordt betiteld als "beslissing tot vaststelling van de grens", blijkt uit de erin opgenomen motieven duidelijk dat het gaat om een nieuwe beslissing die ertoe strekt de verzoekster, met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de vreemdelingenwet, zonder verwijl te doen terugleiden naar de grens van Ethiopië. Hierbij wordt gesteld dat de verzoekster de Ethiopische nationaliteit heeft en wordt tevens een onderzoek gevoerd naar het risico op een schending van artikel 3 van het EVRM bij de terugleiding naar Ethiopië.

Aangezien de verweerder op 30 mei 2018 heeft beslist om de verzoekster terug te leiden naar de grens van Ethiopië kan de Raad niet anders dan vast te stellen dat de verweerder, met deze nieuwe beslissing tot terugleiding naar de Ethiopische grens, de thans bestreden beslissing tot terugleiding naar de grens van Eritrea heeft vervangen. De verzoekster kan immers onmogelijk tegelijkertijd naar twee verschillende landen worden verwijderd.

Bijgevolg blijkt dat de bestreden beslissing tot terugleiding naar de grens op 30 mei 2018 impliciet, doch zeker, door het bevoegde bestuur werd ingetrokken. Deze vaststelling wordt ter terechtzitting door beide partijen bevestigd.

Zoals weergegeven in de akte van kennisgeving van 30 mei 2018, is de nieuwe beslissing tot terugleiding naar de grens van Ethiopië vatbaar voor een beroep, desgevallend een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid, bij de Raad (zie ook: RvV 8 februari 2018, nr.199.329).

De Raad stelt vast dat de verzoekster in haar enig middel enkel een betwisting voert omtrent de beslissing om haar te verwijderen, en dus terug te leiden, naar Eritrea. De verzoekster viseert in haar middel

geenszins de motieven die ten grondslag liggen aan de loutere beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Aangezien de beslissing van 19 mei 2018 tot terugleiding naar de grens van Eritrea op 30 mei 2018 werd ingetrokken (en vervangen door een beslissing tot terugleiding naar de grens van Ethiopië), kan zij verzoeksters rechtstoestand echter niet meer beïnvloeden. In de gegeven omstandigheden dient dan ook te worden vastgesteld dat de verzoekster geen actueel belang meer kan doen gelden bij het enig middel waarin zij zich enkel richt tegen de eerder voorziene verwijdering naar Eritrea.

Ter terechtzitting gevraagd naar het actueel belang bij het enig middel, stelt de raadsvrouw van de verzoekster dat er inderdaad geen actueel belang meer is gelet op de nieuwe beslissing van 30 mei 2018 waartegen eerstdaags een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid zal worden ingesteld. Ook de verweerder stelt dat er geen actueel belang meer is.

Bijgevolg is het enig middel op het eerste gezicht onontvankelijk en dus niet ernstig.

Dienvolgens is niet voldaan aan de tweede van de drie cumulatieve voorwaarden om tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid over te gaan zoals opgelegd in de artikelen 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet en artikel 43, § 1 van het PR RvV.

Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig mei tweeduizend achttien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. H. VAN GOETHEM,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

H. VAN GOETHEM

C. DE GROOTE